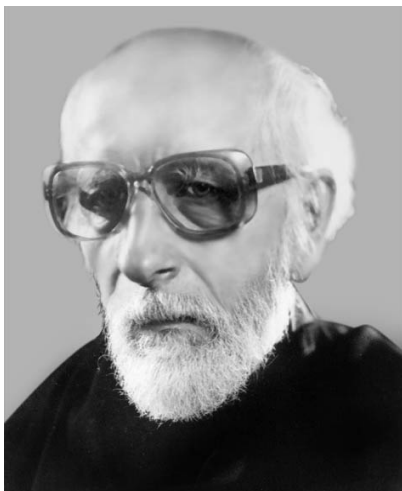

ЗВІРИНСЬКИЙ Карло Йосипович (14. 08. 1923, с. Лаврів, нині Старосамбірського р-ну Львівської обл. — 08. 10. 1997, Львів) — живописець, графік, педагог. Заслужений діяч мистецтв України (1997). Член СХУ (1992). Навчався у Львівській мистецько-промисловій школі (1942–43; викл. [В. Баляс](#), [М. Бутович](#), [А. Малюца](#), [М. Осінчук](#)), закінчив Львівський інститут прикладного та декоративного мистецтва (1953; викл. [Р. Сельський](#)). Відтоді викладав у Львові: в училищі прикладного і декоративного мистецтва; 1959–82, 1988–89 — в інституті прикладного та декоративного мистецтва; від 1993 — в АМ: професор кафедри монументального живопису, від 1997 — професор кафедри сакрального мистецтва, водночас — керівник школи іконопису ім. св. Луки при монастирі отців студитів. Від 1953 — учасник міських, всеукраїнських, всесоюзних та зарубіжних художніх виставок. Персональні виставки — у Львові (1995, посмертні — 1998, 1999, 2002), Хмельницькому (1995), Києві (1996, посмертна — 2002). За протистояння тоталітарному режиму в Україні зазнавав переслідувань. Його творчість органічно входила до загального процесу розвитку образотворчого мистецтва, але до 1992 офіційно не була визнана. У 1950-х рр. звернувся до концептуального мистецтва. Порушував загальнолюдську проблематику (життя і смерть, земне й потойбічне). Творчість З. має виразну національну образно-виражальну специфіку. Спираючись на об'єктивну реальність, тяжів до абстрактно-асоціативного мислення. Новатор у галузі

форми (пластична ідея, ритмічність, контрастність), майстер колористичного письма (зіставлення, фактурність, пульсація світлотіні). У творах переважає образне бачення світу ідей, зіставлення художніх засобів, використання фактури і власної техніки. Створював пейзажі, апікації, натюрморти, абстрактні композиції (техніки: темпера, олія, рельєф, апікація), ілюстрації до книг, екслібриси, монотипії, лінорити. У 1950–90-і рр. розписував церкви на Львівщині. Автор поліхромій 3-х церков, іконостасів, ікон. 1960 створив мистецьку школу (отримала назву «підпільна школа З.») для творчої молоді з метою формування нового покоління художників, здатного забезпечити безперервність процесу повноцінного розвитку національної культури. Особливу увагу приділяв вивченню досягнень світової культури та розвитку національної свідомості. Автор наукових праць з методики викладання живопису, церковного малярства, мистецької освіти, естетичного виховання. Окремі роботи зберігаються в НХМ, Національному музеї у Львові, Львівській галереї мистецтв, музеях Москви, Нью-Йорка, Торонто. Серед учнів — [В. Бажай](#), [А. Бокотей](#), [П. Маркович](#), [І. Марчук](#), [О. Мінько](#), [Р. Петрук](#), [Б. Сойка](#), [Б. Сорока](#), [З. Флінта](#).

Основні твори

цикли — «Апікації (1956–67), «Рельєфи» (1957–60); серії — «Сплетіння» (1970–92), «З життя лісу» (1970–95), «Потойбічне» (1980–94), «Епітафії», «Дрібниці» (обидві — 1980–95), «Напровесні» (1990), «Забуте» (1990–95), «Берег» (1992–96), «Срібло і мідь» (1995).

Рекомендована література

1. Космолінська Н. Позакон'юнктурність місячного сяйва // Формула поступу. 1995. № 3;
2. Філевич М. Карло Звіринський — художник, вчитель, а передусім — християнин // Вірю. 1997. № 21;
3. Звіринська-Чабан Х. Карло Звіринський і його «духовна школа» // Львів. АМ: Альм. 1999;
4. Карло Звіринський: Альбом. Л., 2002;
5. Звіринська-Чабан Х. Маляр Радості і Сонця // Мист. мапа України. Львів. К., 2008;
6. Її ж. «Так починалась моя дорога до мистецтва» // ОМ. 2009. № 2.

[Х. К. Звіринська-Чабан](#)

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Звіринський Карло Йосипович / Х. К. Звіринська-Чабан // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2010. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-16654>. – Останнє поновлення : 2025.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).